

ת"פ 64537/11/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 64537-11-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני (עציר)

הנאשם

הכרעת-דין

כתב האישום ורקע:

1. נגד הנאשם הוגש ביום 26.11.20 כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ותקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק.

2. בהתאם לכתב האישום, במועד הרלוונטי היו הנאשם והגברת א' (להלן:

"המתלוננת" וגם "א") נשואים וביתם נמצא באכסאל (להלן: "הבית").

נטען, כי ביום 18.11.20 חזר הנאשם לבית, לאחר היעדרות של שלושה חודשים בהם שהה במוסד טיפולי. המתלוננת סירבה לאפשר לנאשם להיכנס לבית, והנאשם צעק מחוץ לדלת, קילל והכה על הדלת. הנאשם נשאר לישון על ספות מחוץ לבית. למחרת, 19.11.20, חידשה המתלוננת תוקפו של צו הגנה כנגד הנאשם, חזרה לבית, והמתינה להגעת שוטרים שימסרו לנאשם את צו ההגנה. בסמוך לשעה 19:30 יצא הנאשם מהבית. המתלוננת אמרה לנאשם כי התקשרה למשטרה, ושיצא לפני שהמשטרה תגיע על-מנת למנוע אי נעימות. הנאשם קילל אותה והכה אותה במספר מכות אגרוף בידה הימנית. בנם של הנאשם והמתלוננת, מ', ניסה להרחיק את הנאשם מעל פני המתלוננת והנאשם הכה אותו בידו.

יריעת המחלוקת

3. הנאשם כפר בעבירות. אין מחלוקת כי אכן, כנטען, הנאשם חזר לביתו במועד המצוין, לאחר שהות

עמוד 1

של מספר חודשים במוסד טיפולי. בתשובתו לכתב האישום, הנאשם אף אישר כי אשתו לא הכניסה אותו לבית, ואולם לדבריו, היא לא שעתה לתחנוניו להיכנס לביתו, ובכך פגעה בזכויותיו. הנאשם אישר את הטענה כי למחרת אשתו חידשה צו הגנה אשר היה תקף בעבר. לכניסתו לבית, וזאת ללא כל הצדקה. הנאשם טען כי רק בדיעבד נודע לו על קיומו של אותו צו הגנה. הנאשם טען כי לא הכה את אשתו או את בנו, וכי מדובר בעלילה של השניים נגדו שמטרתה להוציאו מביתו, כפי שאכן קרה בסופו של דבר, עת נעצר בגין תלונתם.

עדים וראיות

4. מצד המאשימה העידו המתלוננים - אשת הנאשם ובנו מ', וכן שוטרים אשר הגיעו לבית המשפחה באכסאל ביום האירוע בגין שיחות שיזמו המתלוננים למשטרה. הוגשו תיעודי שיחות הטלפון למוקד המשטרה וכן דוחות השוטרים לגבי הביקורים בבית המשפחה ולגבי פעולות חקירה נוספות. הוגש גם מסמך מטעם המוסד הטיפולי בו שהה הנאשם

מטעם הנאשם העיד הוא עצמו בלבד.

דיון והכרעה

5. לאחר ששמעתי בפני את עדי התביעה ואת הנאשם ועיינתי במוצגים ובסיכומי הצדדים בכתב, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק את אשמת הנאשם בעבירות המיוחסות לו. עדויותיהם של אשת הנאשם א' ובנו מ' מקובלות עלי ללא סייג, בדבריהם בהם פירטו את קורותיה של אותה יממה בה בוצעו העבירות, וכן בעדותם לגבי חיי המשפחה עם בעל ואב שחיו מתנהלים בצל התמכרות ממושכת ועיקשת לסמים קשים. לעומת המתלוננים, הנאשם לא שכנעני בדבריו, וגרסתו, כאילו אשתו ובנו יזמו עלילה נגדו, איננה אמינה עלי.

אנמק כעת את קביעותי.

6. הנאשם ואשתו א' נשואים 25 שנה והנם הורים לארבעה - התאומים בני 23 ה' ומ', בנם מ"א בן 21 הסובל ממחלה קשה, ובתם אל', נערה בת 16. כל אחד משני עדי התביעה, האשה א' והבן מ', זו בתורה וזה בתורו, תיארו מעל דוכן העדים את הסבל הרב שחוו בשל התמכרותו של הנאשם לסמים קשים, הנמשכת מזה כעשרים שנה. הנאשם אינו מכחיש את ההתמכרות (ראה עדותו בעמ' 20), וחשף כי ניסה מספר הליכי גמילה, אך נפל לסמים שוב ושוב, ואולם את תיאורי המתלוננים של התנהגותו כלפיהם בצל השימוש בסמים, לא אישר. המתלוננים העידו כי בשגרה ארוכת שנים, מנע הנאשם מבני ביתו פרנסה, לא עבד, ואף נטל כספים ממשק הבית כדי לממן את צריכת הסמים שלו (ראה עדות א' עמ' 6 ש' 23, ועדות מ' עמ' 15 ש' 26). ביחסו לאשתו, הנאשם נהג לאיים ולקלל ולכנותה "זונה" לעיני ילדיה (בין היתר בעמ' 6 ש' 25), בניו התאומים נאלצו לעבוד מגיל צעיר

כדי לפרנס את המשפחה, ואת הכסף שהרוויחו נטל הנאשם מהם לרכישת סמים (מ', עמ' 16 ש' 1).

7. אין מחלוקת כי עד ליום 20/10/20 היה הנאשם מורחק מהבית מתוקף צו הגנה של בית המשפט לענייני משפחה בנצרת בהליך 397733/07/20 (ראה לעניין זה את דו"ח הפעולה ת/1 שם מוזכר מספר הצו)

צו הגנה זה ייקרא להלן: "צו ההגנה הראשון".

8. האשה והבן העידו כי טרם יום האירוע נעדר הנאשם מהבית במשך מספר חודשים. וכי נאמר להם שהוא מצוי במסגרת טיפולית. א' העידה כי בלילה שקדם לאירוע, הגיע הנאשם במפתיע לבית, וכי היא לא נתנה לו להיכנס. א' העידה כי היה זה היום האחרון של צו ההגנה הראשון וכי הנאשם לא הוכנס לבית ונשאר בחוץ. למחרת, כשהנאשם היה בפתח הבית, התקשר למשטרה בנה ה', וביקש סיוע, כדי שהיא תוכל לדבריה להגיע לבית המשפט ולהצטייד בצו הגנה תקף חדש (עמ' 6 ש' 28).

9. גם מ' העיד בהתאמה כי בבוקר יום האירוע, גילה את אביו מחוץ לבית, דופק בדלת ומקלל, וכששאלו אותו מדוע חזר מהגמילה, ענה: "זה לא עניין שלכם". מ' העיד שהוא ואמו החליטו שלא לפתוח לנאשם את הדלת כי פחדו ממנו, ובחרו להתקשר למשטרה, וללכת לבית המשפט כדי לחדש את צו ההגנה שיאסור על הנאשם את הכניסה לבית (עמ' 14 ש' 15).

10. שיחה ראשונה מטעם המתלוננים למשטרה התקבלה ביום האירוע, 19/11/20. אחיו של מ', ה', הזדהה בשמו והודיע שאביו הגיע בחצות הלילה לאחר שברח ממרכז גמילה, וכי צו הגנה קודם למשך שלושה חודשים נגמר. הבן הודיע כי מדובר באדם משתמש, בקריז, וכי הוא כעת בחוץ דורש לפתוח את הדלת, מקלל ומאיים להרביץ, להוציא אותם מהבית ולקחת את הכסף שלהם. המוקדנית שאלה אם יש אלימות נוספת וה' לא הוסיף מעבר לאמור לעיל (ראה דו"ח ת/1, וכן תמלול השיחה ת/4 עמ' 5).

11. בעקבות קריאה זו למשטרה, הגיעו אל הבית השוטר אסף סולומון עם שוטרת בשם שירה אשר הבהירו למתלוננים כי צו ההגנה הראשון איננו בתוקף, משפקע ביום 20/10/20. השוטר העיד כי הסביר למתלוננים שבהיעדרו של צו תקף, אין לפגוע בזכותו של הנאשם לשהות בבית, שהנו ביתו. בנוסף, הסביר להם את זכותם להוציא צו הגנה חדש, ומנגד הסביר לנאשם כי אם יהיה צו תקף, אזי הוא יחוייב לציית לו ולעזוב את הבית, וגם כי לו עומדת הזכות לפנות לבית המשפט לצו נגדי (ת/1, וכן עדותו של אסף סולומון עמ' 3). השוטר ציין כי המתלוננת ובנה אכן עזבו בשלב זה את הבית לבית המשפט להוציא צו הגנה חדש.

12. א' ומ' העידו לגבי המשך ההתרחשות. השניים אכן קבלו בו ביום צו הגנה חדש בבית המשפט למשפחה, האוסר על הנאשם לשהות בקרבת 1000 מ' מהבית (ראה צו ההגנה ת/3, ה"ט 49799-11-20), ואזי חזרו לבית והציגו את הצו לנאשם כדי שציית לו וייצא. א' העידה כי הנאשם זלזל בצו ההגנה, ואמר שלא יציית לו, אלא רק לאחר שתגיע משטרה, וכך יוכל "לתפוס טרמפ לעפולה" (עמ' 6 ש' 32). עקב דברים אלה נעשו מספר חיוגים למשטרה, ושני הבנים, ה' ומ', נסעו לתחנת עפולה כדי להפקיד שם את צו ההגנה החדש לביצוע על ידי המשטרה.

13. א' העידה כי המשטרה בוששה להגיע, חרף התקשרויות אליהם, וכי בזמן זה נשאר הנאשם בתוך הבית, ואילו היא עצמה בחרה לחכות עם הבנים הגדולים למשטרה מחוץ לבית במרפסת קטנה ליד דלת הכניסה. בשעות

הערב, אחרי השעה 1800 (עמ' 14 ש' 32 עדות מ') פנתה א' לנאשם ושאלה מדוע איננו יוצא ועוזב, ללא שהמשטרה תגיע, ויימנע "פדיחות", והנאשם החל לקלל אותה: "זונה בת זונה", לעיני בניה, היא הגיבה ואמרה לנאשם ש"אמא שלו ככה", והוא בתגובה הכה אותה, וכשם' התערב כדי להגן עליה (עדות א' עמ' 7 ש' 8)

14. מ' העיד בהתאמה כי לאחר שהנאשם קילל את אמו והיא החזירה לו קללה, הוא הכה אותה בשתיים שלוש מכות, וכשהוא הפריד ביניהם, הכה הנאשם אף אותו במכה על היד (עמ' 14 ש' 33)

15. תיעוד השיחות למוקד 100 (ת/4) תומך בעדותו של מ', אשר העיד שהתקשר פעמים רבות למשטרה, כדי להחיש את בואם של שוטרים להוציא את הנאשם מהבית על פי צו ההגנה החדש. בשיחות, חזר מ' וביקש שהמשטרה תגיע לאכוף את צו ההרחקה. רק בשיחה המאוחרת ("קלטת 4"), משעה 20.10, הודיע שאביו הכה אותו ואת אמו.

16. בעקבות פניותיו של מ' הגיעה המשטרה לבית בפעם השנייה באותו יום, בשעה 20.34 (דו"ח ת/2). השוטרים זוהייר זרייק תיעד שפגש את המתלוננת והבנים מחוץ לבית, ואילו את הנאשם פגשו בתוך הבית. כשראה אותם הנאשם, אמר כי התעורר משינה ואינו יודע במה מדובר. הבית היה נקי מסימני אלימות, וילדה שהייתה בבית אמרה כי היו רק צעקות וקללות.

17. בעדותו בביהמ"ש מסר השוטרים זרייק כי בעת שנפתח אירוע האלמ"ב (עקב תלונת מ' שאביו הכה אותו ואת אמו) הוא היה ממילא בדרכו לאיכסאל לביתו של הנאשם, כדי לבצע מסירה של צו ההגנה לידיו (עמ' 4 לפרוטוקול), וכי אכן מסר לו את צו ההגנה באותו מעמד.

18. עדויות המתלוננים הצטרפו יחד לתמונה הגיונית, שנתמכת בעדויות השוטרים, ושיחות שבוצעו למשטרה. כאמור, מצאתי את עדותה של א' ואת עדותו של מ' כאמינות ביותר. הנאשם הגיע לבית במפתיע בשעת לילה, ואין מחלוקת כי עזב בסמוך לפני כן, באותו יום, את מרכז הגמילה בטייבה שבו שהה מיום 6.8.20. דו"ח סיכום מטעם הקהילה הטיפולית ציין כי הנאשם סיים גמילה פיזית מסמים בהצלחה, אך עזב ביום 18.11.20 על דעת עצמו, וחרף נסיונות הצוות לשכנעו לשנות את החלטתו (מוצג ת/15). בנסיבות אלה, עת הגיע הביתה במפתיע, ועל רקע הסטוריה כאובה של התמכרות ממושכת וכשלון בהליכי גמילה, שלגביה אין מחלוקת, סירבה המתלוננת לתת לנאשם להיכנס לבית, ומובנת עמדתם של המתלוננים לגבי פחד מהנאשם, והודעתם למשטרה בבוקר כי הנאשם "משתמש" ומהווה סיכון.

19. כאמור, צו ההגנה הראשון לא היה עוד בתוקף בעת שהנאשם הפתיע את משפחתו, שכן הוא פקע כחודש קודם ליום האירוע. א' העידה כי צו ההגנה פקע ממש ביום האירוע, ובפרט זה בעדותה לא דייקה, ואולם לא מצאתי בעניין זה משקל באופן הפוגע במהימנות עדותה, ואני מקבלת את גרסתה כי לא זכרה את תאריך פקיעתו של הצו (ראה תשובתה בחקירה נגדית בעמ' 9 ש' 18). גם מ' התייחס לשאלת תוקפו של הצו הראשון, והעיד כי אינו זוכר מתי פקע, וכי הוא סבור שהמועד היה חמישה ימים קודם לאירוע (עמ' 17 ש' 24). המתלוננים לא

זכרו את המועד המדויק בו מסתיים תוקפו של צו ההגנה הראשון, וגרסתם כי לא זכרו מקובלת ואין בה לפגוע במהימנותם. יש לזכור כי הנאשם הפתיע והגיע לבית אחרי תקופת ניתוק ממושכת, במהלכה טבעי כי עניין צווי ההגנה נזנח, שכן הצווים לא היו נחוצים עת שהנאשם היה נתון במסגרת טיפולית, שהייתה אמורה להימשך תקופה ממושכת (ראה דברי מ' עמ' 17 ש' 6, על כך שהגמילה הייתה אמורה להימשך כשנה).

משהגיע הנאשם, מוקדם מהצפוי, בהפתעה מוחלטת, בשעות הלילה, לבית, הבינו בני המשפחה כי הנאשם חוזר לסורו, לשימוש בהרואין, לניצול בני המשפחה לקללות זלזול ואיומים כלפיהם.

אין בידי לקבל את טענת הסנגור, לפיה יש דופי בהתנהגותם של המתלוננים, בכך שלא הכניסו את הנאשם לביתו, ומקובלת עלי תשובתו של מ' לטענה זו שהוטחה בפיו:

"זה לא נכון, הסיבה היחידה שלא פתחנו לו את הדלת בבוקר כי פחדנו ממנו והצו שלנו נגמר 5 ימים קודם והשופטת אמרה שנבוא ונקבל צו נוסף אבל לא היה לנו זמן לעשות את זה. היא אמרה שאם יצא מהגמילה יובא הביתה היא תחדש לנו את הצו" (עמ' 17 ש' 21)

20. לא מדובר באיש משפחה מיטיב ונורמטיבי, שזכויותיו נמנעות ממנו על ידי קרוביו באכזריות, אלא במי שהתמכרותו הסבה סבל קשה לתא המשפחתי, ואשר הורחק בעבר על ידי בית משפט. פחדם של בני הבית מהנאשם הנו פחד מובן, ולא מדובר בהתאכזרות בלתי מידתית לאב המשפחה. מכל מקום, גם אילו היה נקבע שהמתלוננת לא מדייקת לגבי צו ההגנה הראשון, וכי מנעה את כניסת הנאשם לבית באופן שיש בו דופי - לא היה בכך לפגוע באמנות גרסתה לגבי התקיפה שהתרחשה למחרת.

21. עדויות המתלוננים על דפוס ההתמכרות של הנאשם, ועל סבלם כבני משפחתו, עוררה אמון רב. השניים, א' ומ', העידו ללא שנאה לנאשם, ולא מצאתי בקווי עדותם כל סממן של הגזמה או טינה קנטרניים או מוגזמים. עדותו של מ', דווקא בחלק בו נחקר בחקירה נגדית, ניתנה בדמעות והייתה נוגעת ללב אותנטית ומרגשת. הצעיר תיאר גהינום, שהנו מנת חלקם של בני משפחתו של מכור לסמים קשים, העיד כי מגיל צעיר נאלץ לעבוד ולפרנס את המשפחה, לממן את צריכת הסמים של אביו, ואף ללוות אותו לקניות הסם באום אל פאחם (עמ' 15 ש' 26 ואילך). בתוך ביתו, כך העיד מ', נהג הנאשם לקלל את המתלוננת ולאיים. מ' העיד בדמעות על הבדידות שבהתמודדות, לאור היעדר סיוע ממשפחתו של הנאשם, על המצוקה הקשה, ואף שיתף בכנות כי גם הוא עצמו התנסה בסמים ואף אושפז אשפוז פסיכיאטרי כתוצאה מקשייו וכדי לברוח. כשנשאל על ידי הסנגור לגבי יחסיו עם אביו, העיד ברגש על היפוך התפקידים שנכפה עליו, משאולץ לשמש כאב המשפחה, יחד עם אחיו, בעוד שהנאשם תפקד בילד שצרכיו מטופלים על ידי ילדיו. מדובר בעדות המקובלת עלי ללא עוררין, שמצאתיה מדויקת וחפה מהגזמה, בוודאי שלא מאופיינת בכוונה להעליל.

22. גם עדותה של א' עוררה אמון מלא. המתלוננת העידה כי בעבר היא והנאשם התגרשו, ואולם לאחר שהיה במאסר, בשנת 2015, נישאו שוב (עמ' 9 ש' 14). הנסיון לתת לנאשם הזדמנות לא עלה יפה, ויחסו של הנאשם אליה היה באופן קבוע גס, לרבות קללות תדירות ואיומים בוטים (ראה בין היתר עמ' 10 ש' 6) ניכר כי המתלוננת לא הגזימה בתיאורים שליליים של הנאשם, ואף לא נמנעה מלציין תכונות לחיוב לגביו. כך למשל אישרה כי הנאשם טיפל בעבר בבנם הנכה, ואף הבהירה שהנאשם הכה אותה באירוע לא היו חזקות. בנוסף, מסרה כי

הנאשם הכה אותה רק אחרי שהיא קיללה את אמו (בתגובה לכך שכינה אותה "זונה"), ובכך הותירה רושם של מי שמדייקת, גם כשהתנהגותה עלולה להצטייר כבלתי חיובית. המתלוננת העידה כי הנאשם נהג לקלל אותה ולקרוא לה זונה ליד הילדים, ואולם לא טענה לאלימות פיזית שגרתית. בנקודות שפורטו ניכרת דבקותה של העדה באמת ודיוק ללא הגזמה.

23. התנהגותם של א' ומ' ביממה המתוארת בכתב האישום ניכרת במתינות, ואינה כזו שניתן היה לצפות ממי שפעל בתלונת שווא. השניים העידו בכנות כי לא רצו שהנאשם ישהה בבית, נוכח הופעתו הפתאומית שבישרה את סיומו העגום של נסיון הגמילה. יש לזכור כי מדובר במי שהיה נגדו צו הגנה שיפוטי שאסר עליו כניסה הביתה ושהייה עם משפחתו, ולכך משמעות רבה, שכן לא בנקל מוצא אדם מביתו על ידי בית משפט. את רצונם להרחיק את הנאשם, קידמו המתלוננים בדרכי חוק לגיטימיות, בכך שקראו למשטרה בבוקר, והודיעו על הופעתו של האב בבית, ובהמשך, כשתודרכו להוציא צו הגנה חדש, עלו לנצרת לבית המשפט, ואכן הצטיידו בצו ההגנה החדש. אילו היה מדובר באנשים שאינם בוחלים בכזב לשם סילוקו של אב המשפחה, הרי שהיה מצופה שיגזימו וישקרו כבר בשיחת הטלפון הראשונה למשטרה, ויטפלו תלונת שווא על אלימות, ואולם המתלוננים לא דווחו, אלא רק על העובדות כהוויתן.

בהמשך, מקובלת עלי עדות המתלוננים, על כך שהנאשם, גם כשהודיעו לו שיש צו הגנה חדש, התעלם מבקשתם לעזוב, והודיע כי לא יציית לצו, אלא כשייקבל את הצו מידי שוטרים שגם יסיעו אותו לעפולה. כפי שiorחב בהמשך, הנאשם הכחיש התנהגות זו, באופן שלא עורר אמון. גם בשלב זה, המתלוננים התקשרו למשטרה (שיחות שביצע מ'), ונמנעו מכל דיווח על אלימות, אלא רק ביקשו סיוע בביצוע צו ההגנה. המשטרה בוששה לבוא, והנאשם נהג בבית התנהגות מתריסה ומזלזלת כלפי אשתו ובניו, ושהה בבית שעות, חרף ההודעה כי צו הגנה חדש אוסר זאת עליו.

24. ההודעה על תקיפתה של א' על ידי הנאשם נמסרה למשטרה רק בשעות הערב, ומדובר בתלונה מתונה הניכרת בסימני אמת, ולא בבדייה שנועדה לגרום למעצר. לנאשם מיוחסת מכה קלה או שתיים שהכה את אשתו, בתגובה לכך שהיא קיללה את אמו, וכן מכה לא חזקה לבנו, שהגן על האם. לא ראיתי הגיון בטענת ההגנה על כך שהמתלוננים ביקשו להחיש את סילוקו של הנאשם מהבית, כי המשטרה לא הגיעה עם צו ההגנה, ולכן בדי תלונה. במוקדם או במאוחר הייתה המשטרה צפויה להגיע. השוטר זרייק העיד כי היה ממילא בדרכו לבית המשפחה לשם מסירת צו ההגנה החדש, כשנתקבלה גם קריאה על אלימות במשפחה. התרשמתי כי המתלוננים, שחיכו מספר שעות, והתנהגו כאזרחים שומרי חוק בפניות חוזרות למשטרה, לא בדי אלימות כוזבת רק כי קצה נפשם מלחכות.

25. בידי המתלוננים הוחזק צו הרחקה חדש ותקף לנאשם. בנסיבות אלה, הטענה כי מדובר בתלונת שווא שמטרתה הרחקה, הנה טענה חלשה, שכן הרחקת הנאשם הושגה כבר ממילא בצו שיפוטי, גם ללא מעצר. הנאשם עיכב אמנם את יציאתו מהבית, ואולם בכך אין די כדי לשכנע שהמתלוננים פעלו בעלילה כדי להביא למעצרו.

בבית המשפט, המתלוננים דחו בנחרצות את טענת ההגנה כי בדי את תלונת האלימות כתגובה לסירובו של הנאשם לצאת מהבית, או בשל שיקול אחר, ועמדתם הכנה מקובלת עלי. ראה לדוגמה את תשובותיהם שלהלן:

"ש. יכול להיות שבגלל הכעס הזה ולא האמנת שהוא נקי, ושהוא לא השלים את הגמילה, אמרת שהוא תקף בזמן שהיו רק קללות וצעקות?

ת. ממש לא. אני לא יכול לעשות שום דבר כשזה דיבורים וקללות, אפילו שדיבורים כואבים יותר ממכות אבל הפעם הוא גם הרביץ לה."

(חקירתו הנגדית של מ' עמ' 16 ש' 13)

וגם בעדות המתלוננת:

"לשאלת בית המשפט, מה תגובתך לטענת הסנגור שבגלל שהוא לא יצא מהבית עם הצו ושהוא מזלזל אז החלטת לספר שהוא היכה אותך למרות שזה לא קרה, אני עונה: חס וחלילה, אני לא כזאת. ישבתי בחוץ, זה לא שאני לחוצה, אמרתי לו שיש לי צו ושיצא. הוא רגיל לקלל אותי ואז הביא לי מכות ופה זה הסתיים. ברור שזה הסתיים כאן, זה לא שתכננתי את זה, זה לא שהיה לי זמן לתכנן את זה "

(עמ' 11 ש' 14).

26. המתלוננים העידו, כל אחד בתורו, כי לאחר שהנאשם נעצר, האם וילדיה עזבו את דירת המגורים, המצויה בבניין בו מתגוררת משפחת הנאשם, לדירה שכורה, וכי כעת הם מתגוררים במקום החדש. עוד דווח שמ' ואחיו עובדים יחד בעסק, והמתלוננת עובדת עמם. מדברים אלה עולה ויתור על זכותם לחיות בדירה המשפחתית, שהנאשם הוא בעליה. מדובר בפתיחת דף חדש השוללת את טענת הנאשם בדבר מזימה של אשתו וילדיו לנשלו מהזכות לביתו.

27. עדויותיהם של המתלוננים הצטרפו יחד למהלך עניינים הגיוני הדרגתי, אשר תואם את נסיבות הרקע שבראשם התמודדות ותיקה וקשה עם ראש משפחה מכור לסמים, תוקפן ומאיים. בניגוד לכך, גרסתו של הנאשם מאופיינת בחוסר הגיון, ובריוחוק עצמי מלאכותי מהמיוחס לו.

28. גרסתו הראשונה של הנאשם נגבתה ממנו בחקירה מיום האירוע, 19.11.20, בתחנת עפולה בשעות הערב. בחקירתו זו הנאשם הכחיש כי קילל את המתלוננת, ושלל את קיומה של כל הסיטואציה שבה המתלוננת קיללה אותו והוא בתגובה הכה אותה. הנאשם מסר כי אשתו ביקשה לסלק אותו מהבית ואיימה להביא למעצרו, וכי ניסתה להסתמך על צו הגנה פג תוקף. הנאשם לא מסר כל מידע לגבי צו הגנה חדש שהוצא, אלא רק אמר שהמתלוננים יצאו מהבית, אחרי שהשוטרים שהגיעו אמרו להם שניתן להוציא צו הגנה חדש (ת/7 עמ' 73).

29. בחקירתו השניה מס' ימים מאוחר יותר (ת/8) הנאשם נשאל לגבי הטענה של אשתו כי הציגה בפניו בצהרי היום צו הגנה חדש והכחיש (שורות 12, 13). לפי טענתו בחקירה זו, לא ידע כלל כי צו הגנה חדש קיים ומחייבו לצאת מהבית. הנאשם הכחיש טענות שהוצגו בפניו על כך שנהג לקלל ולאיים, ולקחת מבני משפחתו כסף לסמים.

30. בבית המשפט, בניגוד להכחשתו במשטרה כי ידע שאשתו הוציאה צו הגנה חדש, הנאשם העיד כי אשתו אכן אמרה לו שיש לה צו הגנה לאחר שחזרה הביתה (עמ' 21 ש' 4) והעיד שאמר שאם יש צו אז ייצא, אך שעל המשטרה להביא לו את הצו. לדבריו התנהל בבית כרגיל, ואף הלך לישון, ובנו העיר אותו משינה ואמר לו שהגיעה משטרה. קיימת חוסר אחידות בגרסת הנאשם לגבי השאלה אם ידע או לא ידע כי קיים צו הגנה חדש מיום האירוע. כפי שצוין בסעיף 3 שלעיל, בתשובתו לאישום ציין הסנגור מפי הנאשם כי רק בדיעבד נודע לו על צו ההגנה שהוצא, ואילו בעדותו, לראשונה ובניגוד לגרסתו בחקירות, הנאשם אישר את גרסת המתלוננים כי הוא ידע שיש צו הגנה חדש.

31. הנאשם התעלם והעיד שלא בכנות לגבי מספר שעות מתוחות שעברו בבית מהרגע שבו חזרו המתלוננים בצהריים מבית המשפט והודיעו לו על צו ההגנה החדש, ועד סביבות השעה שמונה בערב, אז הגיעה נידת לבית. המתלוננים תיארו שעות אלה כשעות מורטות עצבים של עימות מתגבר עם הנאשם, בהן שהו מחוץ לדירה, כדי להימנע משהות בפנים עם הנאשם, התקשרו שוב ושוב למשטרה, והפצירו בנאשם לעזוב, בעוד הוא זלזל והתעלם במופגן מדבריהם, אף אמר שהמשטרה תיתן לו טרמפ לעפולה. לעומת המתלוננים, הנאשם, גימד את האירועים, כשבמשטרה הכחיש הכחשה מוחלטת את הטענה שידע על צו הגנה חדש, ואילו בבית המשפט, אמנם שינה את גרסתו באופן שאינו מעורר אמון, ואישר שידע על הצו, אך הכחיש קיומו של כל חיכוך בינו לבין בניו ואשתו לגבי בקשתם שיעזוב, אף טען שהלך לישון. אני סבורה שמדובר בגרסה בלתי אמינה של הנאשם. גרסת המתלוננת, לפיה פנתה לנאשם בנחרצות ובקשה שיעזוב את הבית, בטרם תגיע המשטרה, הגיונית וסבירה, ואילו גרסת הנאשם, לפיה לא היה כל שיג ושיח בעניין זה, אינה מסתדרת עם השכל הישר. המתלוננים העידו שישבו מחוץ לבית, חיכו למשטרה במתח, במשך שעות ארוכות, ואילו הנאשם כמו מחק את השעות האלה כאילו לא היו, תוך שהוא מתעלם ממשמעותן ומכך שכל אותו זמן חיכו המתלוננת והבנים הגדולים שילך מהבית ויקיים את צו ההגנה החדש. ההרחקה וההכחשה נועדו לצייר את הנאשם באור חיובי, ולא כמי שמתעלם מצו שיפוטי. בנוסף, גרסה זו נועדה להרחיק את הנאשם מסיטואציה של עימות עם אשתו, כשהכה אותה כתגובה לכך שקיללה את אמו.

32. חוסר אמינות מובהק ניכר בעדות הנאשם גם לגבי הטענה כי כשל בגמילה עת עזב את הקהילה הטיפולית בטרם עת. הנאשם העיד כי יצא מהקהילה לביקור בית, כמתבקש בשלב המתקדם אליו הגיע (עמ' 20 ש' 26), וכי רצה לראות את ילדיו, אך כשהגיע לביתו נתקל ביחס נוקשה מצד אשתו שלא נתנה לו להיכנס ואיימה שתביא למעצרו. גם בהמשך עמד על כך שהקהילה הטיפולית בה שהה נתנה לו אפשרות לביקור (עמ' 22 ש' 7), וכי הביקור היה אמור להימשך 48 שעות, ובסיומו הנאשם התעתד לחזור לקהילה. דבריו אלה של הנאשם נסתרו באופן מוחלט במסמך מאת הקהילה הטיפולית, לפיה הנאשם עזב לאחר כשלושה חודשים על דעת עצמו. רק בחקירה נגדית תקיפה בעניין זה, אישר הנאשם בלי ברירה כי למרות שלא סיים את הטיפול, עזב את המסגרת הטיפולית לבלי שוב. נסיונו של הנאשם להתכחש לכשלון המצער של נסיון הגמילה מחליש את גרסתו, לפיה נהגו כלפיו בקשיחות בביתו, ומנגד מתחזקת כאן גרסת המתלוננים על כך שהבינו כי שוב חוזר הנאשם מגמילה כושלת לסמים, לניצול כלכלי של בני משפחתו, לקללות וזלזול בהם.

33. הנאשם הכחיש את התיאורים הקשים לגביו, על כך שלא עבד, ונהג באלימות מילולית קבועה כלפי אשתו, וניסה לצייר עצמו באור חיובי. גם את טענת מ', כי הנאשם היה נוסע עמו, בתור ילד, לקנות סמים, שנמסרה

על ידי מ' ברגש רב, הנאשם הכחיש (עמ' 24 ש' 11).
התרשמתי מהכחשה גורפת ובלתי אמינה, שאינה
מסתדרת עם התמכרות ממושכת שאינה מוכחשת לסמים קשים, ושנסתרת בגרסה אמינה של המתלוננים.

34. לעומת הצגת עצמו באור חיובי, את המתלוננים הנאשם תיאר בשלילה רבה, וכינה אותם שקרנים. את
חקירתו הראשית בחר הנאשם לפתוח בכך שבשנת 2013 חשד באשתו שהייתה לא נאמנה לו ולכן התגרש ממנה
(עמ' 20 ש' 5), עניין שכלל לא הוצג לתגובתה של המתלוננת, שלא נשאלה על כך בחקירה נגדית, ושהתרשמתי
כי נועד להכפישה ולהבאיש ריחה. בחירתו של הנאשם להעיד בהרחבה על בוגדנותה, כך דבריו, של אשתו, מסתדרת
דווקא עם טענת המתלוננת על כך שהנאשם נהג לבזות אותה כעניין שבשגרה, לקלל אותה ולכנות אותה
"זונה" גם ליד הילדים, לרבות ביום האירוע - דבר שהנאשם מכחיש. לגבי בנו העיד הנאשם כי היה בשער מנשה,
וכי העליל עליו, יתכן על רקע פסיכיאטרי (עמ' 25 ש' 13). דברי הסרה של הנאשם בגנות המתלוננים ניכרו
בטינה בלתי אמינה, ולא הלמו את הרושם החיובי שהותירו השניים.

35. הנאשם העיד כי הוא קשור לשני ילדיו הקטנים, מ"א ואל", והלן על כך שעדותם לא נגבתה (עמ' 21 ש'
23). גם הסגור בסיכומי ההגנה טען כי קיים מחדל באי ביצוע חקירה מעמיקה לגבי חלקם של שני הילדים
האחרים (עמ' 3 ס' 5). לא מצאתי כי מדובר במחדל, ובוודאי לא מחדל שמסקלו רב. העדים א' ומ' העידו כי מ"א ואל'
היו בתוך הבית ולא ראו את האירוע. המתלוננת ביקשה מחוקרי המשטרה שלא לערב את בתה בת ה-16
בחקירה (ראה מזכר ת/11), כי גם כך קשה לה, והעידה שבעת האירוע הילדה הייתה בחדרה גולשת ב"זום".
מצאתי את ההסבר כסביר. מכל מקום, אילו היה לשני הילדים מידע אשר יכול היה לתרום להגנת הנאשם, הרי שהוא
היה חפשי לזמנם מטעמו לעדות, והימנעו מזימון מצביעה כי אין בגרסתם הפוטנציאלית כדי לתמוך בטענתו
(ראה לעניין זה את ההלכות שהתייחסו למשמעות הימנעותו של צד להעיד עדים אשר לטענתו יכולים לסייע
לחיזוק גרסתו בע"פ 437/82 אבו נ' מ"י (6.4.83) ופלוני נ' מ"י (2.3.06)) יש לציין כי בדו"ח של
השוטר זרייק, שהגיע לבית בערב ועיכב את הנאשם (ת/2), נרשם כי אל' אמרה שלא היה כלום מלבד קללות וצעקות.
אמירה זו סותרת לכאורה את טענת הנאשם שישן בעת שהמשטרה הגיעה ושלא היה כל ויכוח בינו לבין
המתלוננת.

36. נטען בסיכומי ההגנה כי אי קיום עימות בין המתלוננים לנאשם הנו מחדל ממשי, ואולם גם לגבי טענה זו
עמדתי שונה. עימות, חרף היותו פעולה חקירתית נפוצה, איננו פעולת חובה, והימנעות מביצועה איננה מחדל.
כשלעצמי אני סבורה כי תרומתו של עימות, שנערך בין חשוד למתלון, לבירור האמת הנה בחלק מהמקרים בלתי
משמעותית, וכי לא פעם מתבצר כל צד בעמדתו, אשר גם כך מתועדת ונרשמת בפעולות אחרות. מדובר בפעולה
אשר ביצועה נתון לשיקול דעת החוקרים. כאן, לא מדובר בגרסה של נאשם אשר יש לבחון בזמן אמת מול
מתלון, כדי לחפש תגובה אותנטית, או שפת גוף שיש לה משקל, ולכן במקרה זה אין באי הביצוע משום
חוסר סבירות קיצוני או מחדל.

בניגוד לטיעוני ההגנה לגבי מחדלים שקיפחו את טענת הנאשם, לא מצאתי ליקויי חקירה רלוונטיים.

37. לסיכום - המאשימה הוכיחה באמצעות עדות וראיותיה, שבראשם עדויותיהם האמינות של המתלוננים
א' ומ' ח', את טענות כתב האישום. הנאשם בעדותו המכחישה לא עורר אמון, ולא עורר ספק במסכת הראייתית

שלחובתו. שוכנעתי כי הנאשם תקף את אשתו
להגן על אמו.
כמפורט בכתב האישום, וכי הכה במכה בודדת גם את מ', שנחלץ

אני מרשיעה את הנאשם בתקיפת אשתו ובתקיפת בנו כמיוחס לו.

ניתנה היום, י' ניסן תשפ"א, 23 מרץ 2021, במעמד הצדדים